

Jeka

(Cerovlje – Draguč)

Jeka je poznavala Vjetar bolje nego itko drugi. Znala je sve njegove hirove, oluje i smjerove... Vjetar je volio Jeku, ponekad je imao osjećaj da ga jedino ona zbilja razumije. Bila je tiha kada je i on bio tih, bila je sjetna kada je on bio sjetan, a i ljuta kada je on bio ljut, i to zbog istih razloga. Baš su se dobro razumjeli. Tako je to s jekama.

Jeka je rijetko s kime provodila toliko vremena kao s Vjetrom. Ni nju, kao ni Vjetar, nije držalo mjesto. S njom je rijetko tko dolazio na kraj. Bila je nekoliko puta tvrdoglavija od koga god je srela. Od nekoga dvaput, od nekoga više, sve je ovisilo o tome na kojem mjestu bi se sreli.

Često su raspravljali unedogled i iako jedno drugome nikada nisu odgovarali na pitanja, znali su da razmišljaju ko jedno i da svi ponekad moraju živjeti s pitanjima, pa im odgovori nisu bili toliko važni. Ponekad su živjeli i samo odgovore. Kada bi Vjetar viknuo: „Tiho!“, ona bi istom silinom uzvratila: „Tiho!“. Vjetar je uvijek prvi pričao, premda Jeka nije bila sramežljiva. O, ne, daleko je bila od toga.

Tako neuhvatljivi i tajanstveni postali su nerazdvojni. Jednoga se dana, u jednom od prolaza na kojem su se sreli, dogodi nešto neobično između njih dvoje. Dogodi se tišina... I baš se to jako sviđelo Jeki te odluči da neće više bježati. Vjetru je to bilo neobično, ali i njemu se sviđela njihova tišina. Toga je dana, kada je Vjetar morao otići, Jeka po prvi put prva progovorila: „Pronađi me.“ Šapne: „Čekam te!“. Vjetar je morao otići, ali znao je da će je pronaći gdje god se bude sakrivala i da će zajedno po svijetu otkrivati mjesta na kojima će se sresti.

Jeka ga od toga dana čeka na neobičnim mjestima. Ne bježi više, tišine su joj postale draže pa sada miruje i čeka. Ako pronađete prolaz, planinu, usjek u kojem se skriva i kažete: „Čekam te!“ Jeka će odmah sjetno, s Vjetrom u mislima, reći: „Čekam te... čekam... ček...“ i sakriti se dok joj Vjetar ponovo ne dođe. Tako ćete znati da je ona baš tu!

Marina Marušić